

[Udenrigsministeren.]

at besidde. Men det karakteristiske for disse lande er, at de tekniske og produktionsmæssige muligheder langt fra udnyttes så effektivt og rationelt, som tilfældet er i den vestlige verden, hvadenten grunden navnlig er manglende realkapital, manglende teknisk og almen uddannelse i folkets masser eller uhensigtsmæssig og efter vore demokratiske begreber måske uretfærdig samfundsstruktur og klassedeling.

Demokratiet skal iøvrigt ikke påtvinge andre samfund sine principper og sit præg. Vi må søge at virke ved eksemplets magt og give råderum for en gradvis udvikling. Hvad vi kan gøre, er at yde aktiv bistand til disse folk i nøje forståelse med dem, vi ønsker at hjælpe. Svælget mellem de underudviklede områder og vor industrialiserede del af verden målt i nationalprodukt pr. indbygger er ikke blot uhyggelig stort, men det er stadig voksende. Dette udnyttes naturligvis af den kommunistiske verdensagitation. Ingen steder er den kommunistiske propaganda mod den vestlige verdens livsform mere intens end i store områder af Asien og Afrika. Her puster den stærkt til de forskellige nationalistiske aspirationers flammer. Man prædiker frigørelse fra fremmedherredømme og bruger fortidens økonomiske imperialism og den bitterhed, den kan have nedfældet i sindene, som murbrækker for de kommunistiske hensigter.

En positiv og praktisk bistand udfra en demokratisk broderskabsånd fra den frie verden til disse områder er i dag mere påkrævet end nogensinde. Uden et effektivt og udbygget produktionssystem og uden en retfærdig fordeling af det øgede produktionsresultat kan målet ikke nås.

Disse områder har behov for en uhyre forøgelse af deres realkapital; der må tilføres dem kapital og teknisk viden udefra. I Bretton Woods var man klar herover. Når man her lagde grundlaget til den internationale bank for genopbygning og økonomisk udvikling, var det ikke mindst for at hidføre en løsning af dette spørgsmål. Men forventningerne er langt fra blevet indfriet, og årsagen hertil er vel navnlig, at det verdenspolitiske modsætningsforhold stadig lægger sin skygge over alle internationale tilstande. Præsident Trumans berømte punkt 4 var en erkendelse af, at der her er et brændende spørgsmål, og at de hidtidige bestræbelser har været utilstrækkelige.

En strøm af produktionsmidler til de pågældende dele af verden vil kun kunne få sin fulde virkning, hvis forudsætninger for deres anvendelse er tilvejebragt. Der må lægges en fornuftig plan for en indpasning til landets økonomiske struktur og dennes udvikling; modtagerlandet må disponere over teknikere og arbejdskraft til at betjene de nye anlæg, og merproduktionen må bidrage til en højnelse af befolkningens levestandard og ikke blot, som det vist ofte hidtil desværre har været tilfældet, komme nogle få enkeltpersoner til gode. Problemerne er mangfoldige, de må løses ved et nært samarbejde på ligeberettigelsesens grund.

De Forenede Nationer har erkendt dette og er begyndt beskedent og konkret at søge tilvejebragt nogle af de praktiske forudsætninger. I de første år arbejdede de særlige institutioner som verdenssundhedsorganisationen, FAO, Det internationale Arbejdsbureau og UNESCO hver for sig med bistand til disse lande. I 1949 besluttede man så at iværksætte et udvidet bistandsprogram, der finansieres ved særlige bidrag fra de af FN's lande, der deltager i arbejdet. Fra midten af 1950 og til udgangen af dette år er der tilvejebragt 270 mill. kr. til dette arbejde. Det største bidrag ydede Amerikas Forenede Stater. De kommunistiske lande har ikke ydet noget som helst. Danmark ydede i den første 18 måneders periode 660 000 kr., om trent det samme som Sverige. Norge ydede 250 000 kr. For dette kalenderår har Danmark givet tilsagn om 750 000 kr., Sverige om 2 mill. kr. og Norge om 400 000 kr. Men ved siden heraf har Norge fornylig besluttet som en særlig foranstaltning at stille bistandsydelse til rådighed for et afgrænset geografisk område i Indien. Den norske stat har bevilget 10 mill. kr. hertil, og herudover regner man med frivillige bidrag fra det norske folk. Jeg skal senere vende tilbage til spørgsmålet om Danmarks bidrag.

Ved siden af FN's udvidede program gennemfører de særlige institutioner deres egne bistandsprogrammer finansieret af deres respektive budgetter, hvortil også Danmark yder bidrag. Den tekniske bistand, og det gælder for alle programmer, kan kun ydes efter anmodning fra de modtagende lande, og således at deres selvbestemmelsesret og suverænitet fuldtud respekteres. Hovedvægten har hidtil været lagt på udsendelse af eksperter til underudviklede lande og modtagelse af stipendiater fra dem til uddan-